25/03/2026

Επιδαύρου Νικόδημος: «Να πούμε και εμείς το δικό μας «γένοιτο»!»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Με μεγαλοπρέπεια και λαμπρότητα η Πρωτεύουσα της Ρούμελης, Λαμία, εορτάζει την διπλή εορτή της Πίστεως και της Πατρίδος, τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου και του Γένους.

Στην ιστορική Λαμία, μετά από πρόσκληση του οικείου Ποιμενάρχου, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Συμεών, προσήλθαν να συνεορτάσουν ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Αλμωπίας κ. Στέφανος και ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Επιδαύρου κ. Νικόδημος, Γενικός Διευθυντής της ΕΚΥΟ, τους οποίους υποδέχθηκε ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών στο Πνευματικό και Διοικητικό Κέντρο της Ιεράς Μητροπόλεως στη Λαμία.

Στον πανηγυρίζοντα Ιερό Μητροπολιτικό και Καθεδρικό Ναό της Λαμίας τελέσθηκε ο Πανηγυρικός Εσπερινός, χοροστατούντος του Θεοφιλεστάτου Επισκόπου

Επιδαύρου κ. Νικοδήμου, ο οποίος κήρυξε και τον Θείο Λόγο, παρουσία του Περιφερειάρχη Στερεάς Ελλάδος κ. Φάνη Σπανού και άλλων εκπροσώπων τοπικών φορέων και συλλόγων, καθώς και πλήθους πιστών, ενώ η Ιερά Ακολουθία μεταδόθηκε απευθείας από τηλεοράσεως, ραδιοφώνου και διαδικτύου.

Ο Θεοφιλέστατος κ. Νικόδημος, στο κήρυγμά του, μεταξύ των άλλων, επεσήμανε:

«Μπροστά στα σεπτά εικονίσματα υπό το φως των κεριών, με τις υμνωδίες, τους ψαλμούς τις ευχές και τις δεήσεις της Εκκλησίας μας, η καρδιά μας γίνεται πιο δεκτική στην αγάπη του Χριστού, στα όσα προνοεί για μας ο Θεός και Πατέρας μας. Εμείς οι χριστιανοί πιστεύουμε ότι ο Θεός επεμβαίνει μυστηριωδώς στον ρου της ιστορίας.

Η πίστη μας αυτή έχει επαληθευθεί αμέτρητες φορές. Υπάρχουν πολλές στιγμές στην ιστορία του ανθρωπίνου γένους που εξαίφνης η πορεία ενός ανθρώπου, μιας κοινότητας, ενός λαού αλλάζει κατεύθυνση. Η πιο σημαντική όμως από όλες, η πιο καθαγιασμένη στιγμή του κτιστού Χρόνου είναι η στιγμή της Ενανθρώπησης του Υιού και Λόγου του Θεού. Της Έλευσης του Σωτήρος Χριστού!

Και μέχρι εκείνη τη στιγμή ο μεταπτωτικός κόσμος πορευόταν στη σκιά του θανάτου. Λεπτές και εύθραυστες κλωστές ήταν ζωές των ανθρώπων στον καμβά της ιστορίας.

Μάλιστα, οι αρχαίοι λαοί για να εκφράσουν το πεπρωμένο της ζωής ως βεβαιότητα θανάτου επινόησαν τον μύθο της Μοίρας. Οι αρχαίοι Έλληνες μάλιστα έπλασαν με την φαντασία τους τρεις γυναικείες μορφές χωρίς πρόσωπο. Την Κλωθώ να γνέθει το νήμα της ζωής. Τη Λάχεση να το μοιράζει. Και την Άτροπο να το κόβει. Όπως κάθε συλλογικός μύθος έτσι και αυτός προδίδει μια καθολική παραδοχή της κοινωνίας που τον γέννησε. Ο συγκεκριμένος όμως μύθος προδίδει μια αλήθεια: ότι ο προ Χριστού άνθρωπος νιώθει αιχμάλωτος του θανάτου και έτσι ζει και πορεύεται. Ο Θάνατος!!! ο αμετάκλητος νόμος της ζωής!!! Ο Θάνατος!! Η μόνη βεβαιότητα κάθε γεννημένου όντος!!!

Μέχρι που στη Ναζαρέτ εμφανίζεται ενώπιον μιας νεαρής κόρης ένας άγγελος. Και της απευθύνει το αίτημα: Της ζητά να προσφέρει στον Υιό και Λόγο του Θεού αυτό που δεν έχει και χρειάζεται για την Ενανθρώπηση Του: Την ανθρώπινη φύση.

Ο Άγγελος περιμένει την απάντησή της. Και μαζί του όλη η Κτίση. Μοιάζει να σταματά ο Κτιστός χρόνος σε μια ιερή στιγμή αναμονής, ελπίδας και κατάφασης. Μέχρι που η κόρη λέει «γένοιτο», λέει το «ναι»! Με ελευθερία βουλήσεως. Με ευγνωμοσύνη. Με εμπιστοσύνη.

Λέει το «γένοιτο» η Παρθένος Μαρία και η ιστορία του κόσμου μερίζεται σε δύο εποχές. Την προ και μετά Χριστόν!!!

Αλλά και αυτός καθαυτός ο Κτιστός χρόνος, με μια Άκτιστη ρωγμή, χωρίζεται στα δύο, στον παλαιό και τον καινό!!! Σχίζεται το παραπέτασμα μεταξύ ουρανού και γης, διότι στη μήτρα της ανυμφευτης νύφης ενώνεται η θεότητα με την ανθρωπότητα.

Η αγνή κόρη γίνεται η Αειπάρθενος, η Μητέρα του Θεού και Μητέρα των ζώντων. Παύει η δουλεία του θανάτου. Το ανθρώπινο πλάσμα δεν είναι πια αιχμάλωτο ενός τυφλού ή μοχθηρού ή σκληρού πεπρωμένου.

Μπορεί, αν το θελήσει, να νιώσει ότι είναι αυτό που πάντοτε ήταν από την πρώτη στιγμή της πλάσης του: το αγαπημένο δημιούργημα του φιλεύσπλαχνου πανάγαθου Πατέρα Θεού.

Μπορεί να το θελήσει να κατανοήσει και να αποδεχθεί ότι πάντοτε ήταν, είναι και θα είναι υπό την προστασία της θείας πρόνοιας. Αν το θελήσει. Είναι ελεύθερος, αδελφοί μου, ο καθένας από μας να επιλέξει τη ζωή ή τον θάνατο, τη φθορά ή την αφθαρσία, την παροδικότητα της ύπαρξης του ή την αιωνιότητα. Η κόρη της Ναζαρέτ χωρεί τον Αχωρητο Θεό, γίνεται η πύλη μέσα από την οποία ο Θεός εισέρχεται στον κόσμο, γίνεται ουράνια κλίμακα με την οποία ο άνθρωπος δραπετεύει από την τυραννία του θανάτου και ανεβαίνει στη Βασιλεία του Θεού.

Η Μητέρα του Ενανθρωπήσαντος Λόγου ξεκινά το ταξίδι της και μαζί της όλη η ανθρωπότητα. Θα γεννήσει σε μια φάτνη για να την αγαπήσουν πλούσιοι και φτωχοί. Θα διωχθεί και θα εξοριστεί από την πατρίδα της για να την λατρέψουν γηγενείς και ξένοι. Θα σταθεί κάτω από τον Σταυρό για να την τιμήσουν δίκαιοι και αδικημένοι. Θα δει τον Υιό της να πεθαίνει για να την προσκυνήσουν οι χαροκαμένοι. Θα νιώσει τον μεγαλύτερο πόνο που μπορεί να νιώσει άνθρωπος. Αλλά και την μεγαλύτερη χαρά!!! θα γίνει μάρτυρας της Αναστάσεως του Υιού της, η πιο αγαπημένη, η πιο λατρεμένη, η πιο προσκυνημένη γυναίκα επί γης όλων των εποχών, η Πλατυτέρα των Ουρανών, το άφθαρτο νήμα που ενώνει όλους τούς θνητούς με την αθανασία.

Έτσι η Παναγία μας, υποκαθιστά τον Μύθο με την Αλήθεια – μιας και διά παντός !!! – μέσα στην ιστορία και πέρα από την ιστορία!!

Έτσι ο χρόνος καταλύει την αιωνιότητα και πλέον κυλά χωρίς να τον καταπίνει το χάος. Όταν το πρόσκαιρο καταλύει το αιώνιο δεν γίνεται το αιώνιο παροδικό αλλά το παροδικό αιώνιο. Όταν το φθαρτό καταλύει το άφθαρτο δεν γίνεται το άφθαρτο φθαρτό αλλά το φθαρτό γίνεται άφθαρτο.

Η Παναγία μας «κατέλυσε» τον Θεό την ημέρα της Ενανθρώπησης για να μπορούμε και εμείς σε κάθε Θεία Λειτουργία να «καταλύουμε» τον Χριστό το σώμα και το αίμα Του και να δραπετεύουμε από τον θάνατο.

Με το τολμηρό αυτό «γένοιτο» της Παναγίας ο χρόνος της ζωής μας ανοίγεται προς την αιωνιότητα. Η αιωνιότητα εισβάλλει στην ιστορία του καθενός από εμάς. Τα μυθικά σύμβολα που δηλώνουν το αναπόδραστο του θανάτου καταρρέουν. Η Παρθένος Μαρία, δεν είναι μύθος. Είναι ένας αληθινός άνθρωπος. Με τη δική του πραγματική ιστορία που έμελλε να γίνει οικουμενική, παγκόσμια συμπαντική και αιώνια!!! Η Ενανθρώπηση δεν αφορά μόνον το όλον της σωτηρίας, δηλαδή την Δεύτερη Έλευση του Σωτήρα κατά τα έσχατα! Αγγίζει και την ιστορία της ανθρωπότητας μέχρι τα έσχατα, την ιστορία του κάθε ανθρώπου, αλλά και όλων των εθνών και λαών επί γης.

Δεν θα μιλήσουμε σήμερα για τα άλλα έθνη. Θα μιλήσουμε για το δικό μας λαό. Οι πρόγονοι μας ήταν αυτοί που γέννησαν την αρχαία τραγωδία και το Γένος μας γνωρίζει πολύ καλά από τραγωδίες. Ήταν από τα πρώτα που ευαγγελίστηκε τον Αναστάντα Χριστό. Με του Χριστού την πίστη την Αγία πορεύτηκε στους αιώνες και έφτιαξε ένα νέο δικό του σύμβολο, αυτή τη φορά ιστορικό και όχι μυθικό: Την εικόνα της Ρωμιοσύνης!!!

Η Ρωμιοσύνη αυτή, χαράσσεται στη μνήμη των Ελλήνων σαν αρχόντισσα που φορά βυζαντινό σταυρό, σαν πληγωμένη κόρη, αιχμάλωτη των Οθωμανών και σαν Δαφνοστεφανωμένη Καρυατιδα ενός Ελεύθερου Έθνους. Το λάβαρο της Επανάστασης του 1821 ορθώθηκε όπως η ράβδος του Μωυσή και άνοιξε πέρασμα στη θάλασσα από τα αίματα και τα κόκαλα των Ελλήνων τα ιερά!!!

Ήταν μακρύς ο χρόνος της σκλαβιάς, μα η Επανάσταση έτρεξε σαν χείμαρρος προς την Ελευθερία και αφάνισε στο διάβα της κάθε δισταγμό. Στα μάτια των ισχυρών της εποχής η Επανάσταση των Ελλήνων ήταν μια τρέλα. Μια αποκοτιά καταδικασμένη σε αποτυχία.... μια εύθραυστη κλωστή που θα μπορούσε εύκολα να κοπεί.

Και όμως δεν κόπηκε. Γιατί ο μίτος της ιστορίας μας ήταν και είναι γερός. Ήταν και είναι υφασμένος με αιώνες πίστης, με περίλαμπρα αλλά και καταδυναστευόμενα μοναστήρια, με επιφανή αλλά και κρυφά σχολεία, με λιτανείες και κωδωνοκρουσίες σε μεγαλοπρεπείς ναούς αλλά και με σιωπηλές καμπάνες σε σκλαβωμένες εκκλησίες με Μεγαλομάρτυρες και Νεομάρτυρες Αγίους και Άγιες Όσιους και Οσίες, με τους πρωταγωνιστές της ιστορίας μας αλλά και τους μικρούς ήρωες της καθημερινότητας. Και όλοι αυτοί, όλα αυτά, τα ιερά και τα όσια του Γένους μας πάντοτε τελούσαν υπό την προστασία της Παναγιάς μας και των Μυριάδων Αγγέλων που κρατούν την σκέπη της.

Γι' αυτό και το Έθνος μας δεν διάλεξε τυχαία την ημέρα του Ευαγγελισμού για να γιορτάζει την ελευθερία του.

Η παλιγγενεσία του Ορθοδόξου Γένους μας συνδέθηκε με το οικουμενικό και πανανθρώπινο μήνυμα της σωτηρίας. Διότι η ελευθερία ενός λαού δεν είναι μόνο πολιτικό γεγονός. Είναι βαθύτατα πνευματικό γεγονός.

Ο μεγάλος αγιογράφος και συγγραφέας Φώτης Κόντογλου γράφει, ότι τα έθνη που αγοράζουν την ελευθερία τους με αίμα και αγωνία πλουτίζουν με πνευματικές χάρες που δεν τις γνωρίζουν οι καλοπερασμένοι λαοί. Ο πόνος, λέει, καθαρίζει τους λαούς όπως η φωτιά καθαρίζει το χρυσάφι. Ίσως γι' αυτό η Ρωμιοσύνη σε όποιαν εικόνα της εθνικής μας μνήμης και αν χαράσσεται, είτε αρχόντισσα, είτε δούλη, φορά σταυρό και κρατά αμάραντα άνθη».

Κατακλύοντας τον λόγο του ο κ. Νικόδημος σημείωσε:

«Το βαθύτερο μήνυμα της διπλής αυτής εορτής είναι η ελπίδα. Ο Ευαγγελισμός είναι η ημέρα κατά την οποία η ανθρωπότητα έμαθε ότι η ιστορία δεν τελειώνει στον τάφο.

Ότι ο θάνατος δεν έχει τον τελευταίο λόγο. Ότι ο άνθρωπος δεν είναι πλασμένος για δύο μέτρα γης αλλά για τον απέραντο ουρανό. Με την Ενανθρώπηση του Χριστού μας, η ζωή του κόσμου άλλαξε. Ο χρόνος απέκτησε νόημα... γεννήθηκε η ελπίδα της αιωνιότητας.

Αυτή η εσχατολογική ελπίδα ήταν η δύναμη που κράτησε όρθιο το Γένος μας μέσα στους αιώνες. Είναι η ελπίδα που δημιουργείται από την πίστη στην θεία

δικαιοσύνη.

Την εμπιστοσύνης στην πρόνοια του Θεού. Ο κόσμος ολόκληρος σήμερα, στέκεται αβέβαιος ως προς την επικράτηση της δικαιοσύνης. Πολλοί άνθρωποι και πολλοί λαοί αισθάνονται ότι το νήμα της ζωής και της ιστορίας τους μοιραία θα κοπεί κάποια στιγμή. Όμως αυτό δεν ισχύει για μας τους χριστιανούς.

Εμείς σήμερα γιορτάζουμε Ευαγγελισμό και σε λίγο καιρό Ανάσταση. Το νήμα της ζωής μας και ο μίτος της ιστορίας μας αν κινδυνεύει να κοπεί, κινδυνεύει μόνο από εμάς ίδιους.

Ο Χριστός νίκησε τον θάνατο. Εμείς θα συμπεριφερθούμε ως ηττημένοι; θα πούμε «όχι» στη προοπτική της σωτηρίας μας; Θα πιάσουμε συζήτηση με τον πειρασμό της αμφιβολίας, της δυσπιστίας και της απόγνωσης; Όχι αδελφοί μου! Το μόνο που χρειάζεται αδελφοί μου είναι να πούμε και εμείς το δικό μας «γένοιτο»!!!».

Στην συνέχεια οι Άγιοι Αρχιερείς παρακολούθησαν, ευλόγησαν και χαιρέτησαν την επετειακή εκδήλωση των νεανικών συνάξεων της Χριστιανικής Εστίας Λαμίας, αφιερωμένη στην επέτειο των 200 ετών από την Ηρωική Έξοδο του Μεσολογγίου, με τίτλο: «Μεσολόγγι: το αλωνάκι της Λεφτεριάς».

Στο πλαίσιο της εορτής του Ευαγγελισμού, ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών ευλόγησε σήμερα και σχολικές επετειακές εορτές, αρχικά στο Πρότυπο Εκκλησιαστικό Γυμνάσιο και Λύκειο Λαμίας «Όσιος Βησσαρίων ο Αγαθωνίτης» με τίτλο: «Τα μάτια μου δεν είδαν τόπον ενδοξότερον από τούτο τ΄ αλωνάκι», καθώς και των μαθητών του 2ου Γυμνασίου Λαμίας, η οποία πραγματοποιήθηκε στο Αμφιθέατρο του Πνευματικού και Διοικητικού Κέντρου της Ιεράς Μητροπόλεως.